

РЕШЕНИЕ

№ 1926

гр. Варна, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Мая Недкова
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно гражданско дело № 20213100501988 по описа за 2021 година
докладвано от съдията К. И. и да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на Глава Двадесета от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, подадена чрез процесуален представител, срещу Решение № 649/14.06.2021 год. по описа на РС-Варна, с което е уважен предявен от КР. СТ. ИВ. против държавата, чрез министъра на регионалното развитие и благоустройството, отрицателен установителен иск за собственост и е прието за установено в отношенията между страните, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че държавата не е собственик на недвижим имот, находящ се в гр. Варна, местност „Свети Никола“ № 117, представляващ реална част с площ от 311 кв. м. от ПИ с идентификатор 10135.2563.301 по действащите КKKP на гр. Варна, зацрихована с лилав цвят в комбинирана скица № 5 към заключението на СТЕ, на л. 107 от делото на РС-Варна, която скица, приподписана от съда, е неразделна част от решението.

В жалбата са наведени оплаквания, че решението е недопустимо, тъй като е постановено по недопустим поради липса на правен интерес иск. Неправилно е прието, че към момента на предявяване на иска ищецът е владял процесния имот и че към този момент са изтекли 10 години от установяване на владение върху имота от страна на ищеца, тъй като подобен извод не може да се изведе от събраните по делото доказателства. С оглед приетото от първоинстанционния съд, че ищецът е установил фактическа власт върху имота най-късно през 2010 год., то до предявяването на иска на дата 24.08.2020 год. не е изтекъл предвидения в ЗС десетгодишен давностен срок, поради което и ищецът правен интерес от иска няма, което има за последица и недопустимост на решението, като постановено по процесуално недопустим иск.

В евентуалност са изложени оплаквания, че решението е неправилно и

незаконосъобразно, постановено е в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилна преценка и анализ на събраните по делото доказателства, в резултат на което решението е и необосновано.

Неправилно е прието, че държавата не е придобила собствеността върху процесния имот въз основа на съдебното решение, с което е постановена конфискация на 1 / 2 ид. част от имот с пл. № 2014 по КП от 1956 год. и извършената впоследствие съдебна делба. Навежда още, че дори и да се приеме, че държавата не е придобила собствеността върху процесния имот по силата на конфискация от Г.В.М. на 1 / 2 част от имот с пл. № 2014 по КП от 1956 год., то собствеността е придобита по силата на извършеното одържавяване на имоти с пл. № 2014 и 2014А, предмет на АДС № 11973/09.07.1973 год., като в тази връзка неправилно не е зачетен легитимиращия ефект на цитираният АДС № 11973/09.07.1973 год. Твърди се още, че предвид наведените от ищеца твърдения, че имотът не е държавна или общинска собственост, същият не е ангажирал никакви доказателства, установяващи, че след извършеното одържавяване имотът е излизал от патримониума на държавата, респ. доказателства, че след извършеното одържавяване друг правен субект е придобил собствеността върху имота.

Отправено е искане за обезсилване на решението и за прекратяване на производството. В евентуалност се настоява за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен. Претендира присъждане на разноските за двете инстанции.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК отговор на жалбата не е подаден.

В съдебно заседание държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез процесуален представител, поддържа въззивната жалба и настоява да бъде уважена.

В съдебно заседание въззиваемият – ищец по отрицателния установителен иск за собственост – КР. СТ. ИВ. от гр. Варна, чрез процесуален представител, оспорва жалбата, счита, че е неоснователна, а атакуваното решение – допустимо и правилно и настоява да бъде потвърдено.

Съдът съобрази следното:

Производството пред РС-Варна е образувано по предявен от КР. СТ. ИВ. против държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, отрицателен установителен иск за собственост за приемане за установено в отношенията между страните, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че държавата не е собственик на недвижим имот, находящ се в гр. Варна, местност „Свети Никола“ № 117, представляващ ПИ 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, при граници: поземлени имоти с идентификатори 10135.2563.302; 10135.2563.736; 10135.2563.300 и 10135.2563.237 по КК на гр. Варна.

Ищецът навежда следните твърдения:

През 2005 год. е установил владение (чрез завладяване) върху недвижим имот, находящ се в гр. Варна, местност „Свети Никола“ № 117, съставляващ имот с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна. Към момента на установяване на владението имотът е бил изоставен. От 2005 год. до настоящият момент ищецът владее непрекъснато, спокойно и явно гореописания имот в трайно установените му граници и с изтичане на предвидения в закона 10 годишен давностен срок е придобил собствеността върху имота по давност. През 2019 г. решил да предприеме действия по снабдяване с нотариален акт за собственост върху процесния имот по обстоятелствена проверка, но узнал, че е съставен АЧДС № 9033/11.04.2016 г., с който имотът е актуван като държавен, на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДС и чл. 104, ал. 1, т. 8 от ППЗДС. Ищецът оспорва държавата да е собственик на имота на посоченото в акта за частна държавна собственост основание или въз основа на друг, предвиден в закона придобивен способ. Ищецът обосновава правния си интерес от водене на иска с наличието на издадения АЧДС за процесния имот, което препятства възможността му да се позове на изтеклата в негова полза придобивна давност и

да се снабди с констативен нотариален акт за собственост върху имота по обстоятелствена проверка.

В съответствие с наведените твърдения е и отправеното искане – да се приеме за установено в отношенията между страните, че държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, не е собственик на недвижим имот, находящ се в гр. Варна, местност „Свети Никола“ № 117, представляващ ПИ с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, при граници: ПИ с идентификатори 10135.2563.302; 10135.2563.736; 10135.2563.300 и 10135.2563.237.

В писмен отговор, подаден в срока по чл. 131 ГПК, ответникът – държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, чрез процесуален представител, оспорва иска. Твърди, че е недопустим поради липса на правен интерес, тъй като ищецът няма защитимо право, което да брани чрез избраната форма на защита – отрицателен установителен иск и настоява за прекратяване на делото. Твърди, че имотът е собственост на държавата, ищецът не го е придобил по давност, с оглед разпоредбата на § 1 от ЗР към ЗД на ЗС. В евентуалност твърди, че искът е неоснователен. Навежда, че процесният имот е актуван като държавен с АДС № 9033/11.04.2016 г. въз основа на предходен акт за държавна собственост. Имотът представлява част от бивш имот с пл. № 2014 по КП „Крайбрежието“ от 1956 г., с вписани собственици в разписния лист към плана – С. и Г. В.. С Присъда № 251/11.01.1961 г. по н. о. х. д. № 276/1958 г. на Варненския градски съд са конфискувани от Г.В.М. от гр. Варна в полза на държавата няколко имота, включително и 1 / 2 ид. част от лозе с вила в местността „Свети Никола“ № 87. С Решение от 07.12.1962 г. по гр. дело № 538/1962 г. на Варненския народен съд е извършена делба на съсобствения имот и на държавата е възложен имот, представляващ лозе от 2500 кв. м. с построената в него вилна сграда. Въз основа на влязлото в сила решение по извършване на делбата е съставен АДС № 6016/03.04.1965 г., като правото на собственост на държавата върху конфискувания с присъдата имот попада в обхвата на чл. 3, т. 5 от ЗДС, в редакцията на нормата към 2005 год. Твърди, че няма данни присъдата за конфискация да е била обезсилена или собствеността върху имота да е променена на друго основание. Навежда, че неправилно в разписния лист към КП от 1999 год. за собственик на имота е записана Община Варна, тъй като не е посочен титул за собственост, нито конкретен придобивен способ, легитимиращ общината като собственик. В подкрепа на това е и обстоятелството, че за имота няма съставен акт за общинска собственост, нито е отправяно искане за отписването му от актовете книги за имотите – държавна собственост. Навежда още, че по силата на мораториум от 31.05.2006 г. давността за придобиване на имоти частна държавна и общинска собственост е спряна до края на 2022 г., поради което и ищецът не би могъл да придобие процесния имот по давност въз основа на осъществявано владение с начало на владението от 2005 год.

По изложените съображения счита, че искът е неоснователен и настоява да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът поддържа иска си, а ответникът поддържа подадения писмен отговор.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и доводите на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Съгласно удостоверение от 23.07.1966 год., изд. от ГНС – Варна, с присъда № 251/11.01.1961 год. по н. о. х. д. № 276/1959 год. на ВнГС от Г.В.М. са конфискувани в полза на държавата 1 / 2 ид. част от лозе - овощна градина, цялото на площ от 6, 8 дка, както и цялата вила, находящи се в местност „Св. Никола, землище Варна.

С влязло в сила Решение от 07.12.1962 г. по гр. дело № 538/1962 г. на Варненски народен съд, в собственост на Градския народен съвет – Варна са възложени имоти, включени в дял първи и втори от заключението на в. л. инж. С. от 30.10.1962 г. (жилище и магазини, находящи се в гр. Варна, ул. М. Горки № 40), както и имот, включен в дял първи по вариант трети от заключението на в. л. инж. С. от 17.11.1962 год., представляващ лозе с

площ от 2500 кв. м., ведно с построената в него вила и къшк, наоходящ се в местност Свети Никола № 87, Варненско землище. С решението в дял на съделителите С. Г. М. и С.В.М. са възложени имоти, включващи дял трети от заключението на в. л. инж. С. от 30.10.1962 г. – жилище на втория етаж, наоходящо се в гр. Варна, ул. М. Горки № 40), както и имот, включен в дял втори по вариант трети от заключението на в. л. инж. С. от 17.11.1962 год., представляващ лозе и оовощна градина с площ от 4300 кв. м., наоходящ се в местност „Свети Никола“ № 87, Варненско землище.

С АДС № 6016/03.04.1965 год. е актуван като държавна собственост, считано от 11.01.1961 год., имот, представляващ лозе с оовощни насаждения от 2500 кв. м. в местност „Св. Никола“ № 87, както и вила, наоходяща се в горното място; като в близост до вилата се намира и кладенец. Като основание за издаването на горния акт за държавна собственост са посочени – присъда № 251/1961 год. по н. о. х. д. № 276/1959 год. и решение за делба на народния съд от 7.XII.1962 год. по гр. дело № 538/1962 г., а за бивши собственици са посочени Г.В.М. и С. Г. М..

С писмо № 2918/25.05.1965 г. от началника на отдел „Финанси“ и ст. инспектор „Държавни имоти“ на директора на СП „Жилфонд“ е указано да поеме стопанисването на държавни имоти – лозе с оовощни насаждения от 2500 кв. м. в м-ст „Свети Никола“ № 87, както и наоходящите се в него вила и кладенец.

В удостоверение от 23.07.1966 г. издадено от Варненски градски народен съвет е удостоверено, че с присъда № 251 от 11.01.1961 г. по нар. дело № 276/1959 г. са конфискувани в полза на държавата от Г.В.М. имоти, сред които 1 / 2 ид. част от лозе-оовощна градина, цялото от 6, 8 в м-ст „Св. Никола“ и цялата вила в м-ст „Св. Никола; посочено е още, че с решение от 07.12.1962 г. на III район по гражд. дело № 538/1962 г. на Народния съд в собственост на държавата са възложени имоти, вкл. лозе с оовощни насаждения от 2500 кв.м. в м-ст „Св. Никола“ с вила и кладенец.

Със Заповед № 8867/13.11.1967г. на Председателя на ИК при Окръжен народен съвет – Варна е разпоредено да се иземе от Г.В.М. и С. М. имот, представляващ част от държавната вила наоходяща се в местността „Св. Никола“ № 87, която незаконно се владее от двамата и да се предаде на ГНС „Държавни имоти“, респ. на СП „Жилфонд“ Варна.

С АДС № 11973/09.11.1973 г., съставен на основание чл. 6 от ЗС и чл. 4, 11 и 21 от правилника за „Държавните имоти“, е актуван като държавен недвижим имот, наоходящ се в гр. Варна, 21 подрайон, бивша собственост на държавата. Като правно основание за одържавяване е посочен чл. 63, т. 1 от ЗТСУ и Заповед № 1619/21.08.1967 г. Одържавеният имот е описан в акта като празно място в 21-ви подрайон на гр. Варна с площ 16000 кв.м. в 000 кв. м., представляващо имоти с пл. номера: 2012в; 2012г; 2012д; 2012е; 2014; 2014а; 2015; 2015а; 2015б; 2015в; 2015г; 2016; 2017; 2017а, 2018 по плана на 21-ви подрайон, при граници: север – път; изток – дере; запад – езикова гимназия; юг –техникум по индустриална химия. Посочено е, че имотът е отстъпен на „Института за усъвършенстване на учители“. В акта (на гърба на документа) като бивши собственици на имота са вписани и двадесет физически лица, като под № 19 фигурира С. Г. М..

С АЧДС № 9033/11.04.2016 г. е актуван като държавен ПИ с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, с посочено правно основание чл. 68, ал. 1 от ЗДС и чл. 104, ал. 1, т. 8 от ППЗДС. Актът е вписан в СлВп-Варна, както и в кадастралния регистър, а на 27.05.2016 год. описаният в АЧДС № 9033/11.04.2016 г. имот с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна е деклариран в община Варна с декларация по чл. 14 от ЗМДТ.

От заключението на съдебно-техническата експертиза от 19.03.2021 год., изслушано в първата инстанция, неоспорено от страните, кредитирано от настоящия състав като обективно и безпристрастно и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание се установява следното:

За територията, в която попада процесния имот, са действали КП от 1936 г., 1956 г., 1977 г., 1999 г. и 2008 г. По първия КП за „Курортно предградие Лозята“ от 1936 год.,

процесния имот попада с 258 кв. м. в имот пл. № 673 и с 53 кв. м. в имот с пл. № 672, и двата записани като собственост на С.Г.. По КП - „Варненското крайбрежие“ от 1956 г. процесният имот попада изцяло в имот с пл. № 2014 с площ 7014 кв. м., с вписани собственици в разписния лист към плана – С. и Г. В.. По КП от 1977 г. за м. „Св. Никола“ и м. „Акчелар“, включваща сегашния ж. к. ”Бриз, 21-ви микрорайон на гр. Варна, процесният имот попада с цялата си площ в имот пл. № 1757 с площ 1892 кв. м., записан в разписния лист към плана на Б.К.Б.. По КП от 1999 г. за територията на м-ст „Св. Никола“ процесният имот е отразен като имот с пл. № 35, с площ от 311 кв. м. с вписан собственик в регистъра към плана – Община Варна. Имот с пл. № 35 по КП от 1999 год. е идентичен с процесния имот с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, първоначално записан в кадастралния регистър към кадастралната карта на „неустановен собственик“, а впоследствие за собственик на имота е вписана държавата, на основание АЧОС № 9033/11.04.2016 год. За процесната територия са били одобрени и действали РП от 1937 год., 1967 г., 1982 г. и от 1993 год., който е действащ и понастоящем. Съгласно РП от 1937 г. за „Курортно предградие Лозята“ 253 кв. м. от процесния имот попадат в парцел IV-673, кв. 86, предвиден за „жилищно/вилно“ строителство, а останалите 58 кв. м. са предвидени за улица – комбинирана скица № 1 към заключението. По ЗРП от 1967 г. за 21-ви микрорайон на гр. Варна, 49 кв. м. от територията на имота попадат в парцел за „Институт за усъвършенстване на учители“, а останалите 262 кв. м. в предвидената улична регулация – комбинирана скица № 2 към заключението. По ЗРП от 1982 г. за 21 микрорайон 35 кв. м. от площта на имота попадат в парцел за „институт за усъвършенстване на учители“, останалите 276 кв. м. в „терен за озеленяване“ – комбинирана скица № 3 към заключението. По ЗРП от 1993 г., одобрен със Заповед № Г-170/15.09.1993 год. на кмета на общината, действащ и понастоящем, 234 кв. м. от площта на процесния имот с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, попадат в парцел XXV-1757, кв. 33, целият с площ 589 кв. м., който парцел е предвиден за жилищно строителство; 54 кв. м. попадат в парцел IX, кв. 30, предвиден за общината, респ. отреден за обществено мероприятие /чл. 22 от ЗТСУ-отм./; а северна част от 23 кв. м. попада в уличната регулация.

При извършения оглед на имота на 12.03.2021 год. във връзка с изготвянето на експертизата, вещото лице е констатирало, че ищецът ползва земя, която съответства по местоположение на процесния имот – ПИ с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, теренът не е застроен със сгради и/или съоръжения, ограден е от три страни с полумасивни огради – бодлива тел, закрепена на метални профили откъм запад и юг и телена мрежа на бетонни колове от изток, а четвъртата граница (от север) представлява стръмен скат и там ограда няма; в имота са поставени 6-7 пчелни кошера; засадени са няколко овощни дръвчета и че теренът е поддържан в добро състояние.

От заключението на допълнителната съдебно-техническа експертиза от 19.04.2021 год., изслушано в първата инстанция, неоспорено от страните и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание, се установява, че в разписния лист към КП от 1956 год. няма отразен (записан) имот с пл. № 2014а, съответно няма и записан собственик, т. е., имотът с пл. № 2014а, описан в АДС № 11973/09.12.1973 год., не е попълнен (нанесен) в кадастралната основа по надлежния ред. В КП от 1956 г. има отразен имот с пл. № 2014, от който са обособени два имота - имот с пл. № № 2014 в южната част и имот с пл. № 2014а в северната част – отразени в приложение № 6 към допълнителното заключение.

Съвкупно от показанията на свидетелите П.Д.П. и Р.С.Н., без родство с ищеца, се установява, че от около 15 години ищецът обработва място от около 300-500 кв. м. на ул. „Андрешка Кръстева“ в гр. Варна, „на Бризове“, над филиала на Шуменския университет. В същият район, над самото място, живее и сестрата на ищеца. Мястото, обработвано от ищеца, е заградено с бодлива тел на метални колове; откъм пътя от горната част на имота има денивелация и там ограда няма, а е обрасло с растителност, която укрепва ската. В мястото ищецът гледа пчели – от около пет-шест години имал поставени пчелни кошери, засял е и плодни дръвчета – ябълки и вишни.

От решението от 07.12.1962 год. по гр. дело № 538/1962 год. по описа на Варненския

народен съд, приобщено като доказателство по настоящото дело, е видно, че при извършването на делбата на съсобствените между държавата и С. и С.М. имоти, в дял на държавата е поставен имот, представляващ дял първи от вариант трети от заключението на в. л. инж. С. от 17.11.1962 год. (л. 26 от гр. дело № 538/1962 год. на Варненския народен съд – лозе с площ (по скицата на в. л. С.) от 2500 кв. м., а на С. М. е поставен в дял имот, представляващ дял втори от вариант трети от същото заключение – лозе и овощна градина с площ (по скицата на вещото лице С.) от 4300 кв. м.

От заключението на съдебно-техническата експертиза от 15.11.2021 год., изслушано във въззивната инстанция, неоспорено от страните, кредитирано от съда като обективно и безпристрастно и от изявленията на вещото лице в съдебно заседание се установява, че постановеният с решението от 07.12.1962 год. по гр. дело № 538/1962 год. по описа на Варненския народен съд по извършването на делбата в дял на държавата имот – лозе с площ от 2500 кв. м., съставляващ дял първи по вариант трети от заключението от 17.11.1962 год. – съответства по местоположение, граници, конфигурация и площ, респ. е идентичен, с имот с пл. № 2014А (нов) с площ от 2580 кв. м. по КП от 1956 год. след попълването му – комбинирана скица № 2а, приложение № 2а към заключението. Установява се още, че 299 кв. м. от процесният имот – ПИ с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, попадат в границите на бившия имот с пл. № 2014а по КП от 1956 год. (след попълването на плана), който при делбата е бил поставен в дял на държавата, а малка част от 2 кв. м. попада в границите на имот с пл. № 2014 (нов) по КП от 1956 год., с площ от 4434 кв. м. (след попълването), поставен при делбата по гр. дело № 538/1962 год. по описа на Варненския народен съд в дял на съделителката С. Г. М..

С оглед така установеното от фактическа страна се налагат следните правни изводи:

В конкретния случай предявеният отрицателен установителен иск за собственост е допустим от гледище на изискването за правен интерес, предвид твърденията, подкрепени с доказателства, че ищецът вероятно се легитимира като собственик на оригинално основание на процесния имот – придобивна давност с начало на владението от 2005 год. и съобразно установеното по делото, че ответникът – държавата му оспорва това право, с оглед издадения акт за частна държавна собственост № 9033/11.04.2016 г., с който имотът е актуван като държавен, което препятства възможността ищецът да се снабди к. н. а. за собственост върху спорния имот.

С оглед горното и при положение, че ищецът е във фактическа власт на спорния имот, съдът намира, че е налице правен интерес от предявения иск, като от преценката на ищеца зависи каква форма на защита на твърдяното му да е нахвърнено субективно право да избере – положителен или отрицателен установителен иск за собственост. В случая, успешното провеждане на отрицателен установителен иск за собственост върху спорния имот срещу държавата би било предпоставка (не единствена) ищецът да се снабди с к. н. а. за собственост на имота по обстоятелствена проверка. Доводите на държавата, че за ищеца липсва правен интерес от иска, основани на разпоредбата на § 1 от ЗР на ЗД на ЗС, според която давността за придобиване на имоти частна държавна или общинска собственост спира да тече от 01.06.2006 год. до 31.12.2022 год., не променят извода за наличие на правен интерес от иска, а имат отношение към съществуването на спора. Това е така защото при отричане на правото на собственост на държавата върху процесния имот, въпросът за приложението на разпоредбата на § 1 от ЗР на ЗД на ЗС изобщо не стои, тъй като имотът не би бил в обхвата на цитираната разпоредба.

По тези съображения съдът намира, че предявения отрицателен установителен иск за собственост е допустим и подлежи на разглеждане по същество.

При отрицателен установителен иск за собственост, предмет на изследване в процеса е правото на собственост на ответника. В случая в тежест на ответника е да докаже, че е собственик на процесния имот, като освен това същият е длъжен да изчерпи всички свои възражения, респ. да изчерпи всички основания, на които твърди, че е собственик, а ищецът трябва да докаже твърденията си за фактите, които изключват това право.

Държавата твърди, че е придобила собствеността върху имота въз основа на конфискация и извършена впоследствие съдебна делба.

Установено е по делото, че с влязла в сила присъда е конфискуван в полза на държавата имот – 1 / 2 ид. част от лозе - овощна градина, цялото на площ от 6, 8 дка, находящи се в местност „Св. Никола № 87, землище Варна, с което е създадена съсобственост по отношение на горния имот между държавата и другите съсобственици – физически лица, тъй като конфискацията е един от установените в закона способи за придобиване на вещни права от държавата. Установено е също, че с решението от 07.12.1962 год. по гр. дело № 538/1962 год. по описа на Варненския народен съд, при извършването на делбата на съсобствените между държавата и С. и С.М. имоти, вкл. и на лозе - овощна градина, цялото на площ от 6, 8 дка, находящо се в местност „Св. Никола“ № 87, землище Варна, в дял на държавата е поставен имот, представляващ дял първи от вариант трети от заключението на в. л. инж. С. от 17.11.1962 год. (л. 26 от гр. дело № 538/1962 год. на Варненския народен съд – лозе с площ (по скицата на в. л. С.) от 2500 кв. м.

Влязлото в сила решение по извършването на делбата, с което в дял на съделител е поставен конкретен, самостоятелно обособен имот, има вещноправно действие и легитимира като собственик на този имот съделителят, в чийто дял е поставен. При това положение с влизането в сила на решението от 07.12.1962 год. по гр. дело № 538/1962 год. по описа на Варненския народен съд, държавата се легитимира като собственик на поставения в неин дял имот, представляващ лозе-овощна градина с площ от 2500 кв. м., находящо се в местността „Свети Никола“ № 87, землище Варна. Установено е също, че по КП от 1956 година, попълнен с новообособените при делбата имоти, поставеният в дял на държавата имот е с пл. № 2014А – в този смисъл са заключенията на вещното лице инж. Ж. Б. по СТЕ, изслушани в първата и в настоящата инстанция. Установено е също, че процесният имот с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, попада в границите на бившия имот с пл. № 2014а по КП от 1956 год. (след попълването на плана). По делото няма доказателства, от които да се установи, че след придобиването от държавата на собствеността върху имот с пл. № 2014А по КП от 1956 год. (част от който имот е и процесният имот с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна) до настоящия момент този имот е променил собственика си.

Наведените от ищеца възражения и доводи, че е собственик на имота по давност с начало на владението от 2005 год. което изключва правото на собственост на ответника върху спорния имот, са неоснователни.

Давността в полза на ищеца е започнала да тече от 2005 год. – в този смисъл са твърденията му в исковата му молба, както и показанията на свидетелите П.П. и Р.Н., но до предявяването на иска на дата 24.08.2020 год. не е изтекъл предвидения в закона 10 годишен давностен срок, предвид наложения мораториум с нормата на § 1 от Закона за допълнение на Закона за собствеността, ДВ, бр. 46 от 2006 г., в сила от 1.06.2006 г., изм., бр. 105 от 2006 г., бр. 113 от 2007 г., в сила от 31.12.2007 г., бр. 109 от 2008 г., в сила от 31.12.2008 г., последна редакция бр. 7 от 2018 г., в сила от 31.12.2017 г., доп., бр. 18 от 2020 г., според която давността за придобиване на имоти – частна държавна или общинска собственост спира да тече до 31 декември 2022 г.

По горните съображения съдът намира, че собственик на процесния имот е държавата, въз основа на влязлото в сила решение от 07.12.1962 год. по гр. дело № 538/1962 год. по описа на Варненския народен съд. Ищецът не е придобил собствеността върху имота на твърдяното от него оригинално придобивно основание – придобивна давност с начало на владението от 2005 година, което да изключва правото на собственост на държавата. Собственик на имота е държавата, съобразно изложеното по-горе. (Съдът не обсъжда въпроса за наличността на предпоставките за приложение на § 42 от ПЗР на ЗИД на ЗОБС, ДВ, бр. 96/1999 год., с оглед данните по делото, че към 09.11.1999 год., когато влиза в сила § 42 от ПЗР на ЗИД на ЗОС, ДВ, бр. 96/05.11.1999 год., за процесния имот е действал е ЗРП от 1993 год., според който част от имота е включена в парцел XXV-1757, кв. 33 по ЗРП от 1993 год., отреден за жилищно строителство, а друга част е предвидена за обществени и

благоустройствени мероприятия на общината, тъй като подобен довод не е навеждан от ищеца, както и поради това, че този въпрос би бил относим и би подлежал на изследване при спор за собствеността върху имота между държавата и общината).

По тези съображения съдът намира, че предявения отрицателен установителен иск за собственост е неоснователен и подлежи на отхвърляне.

Обжалваното решение е неправилно, следва да се отмени и да се постанови друго, с което искът да се отхвърли.

При този изход от делото, предвид отправеното искане и представените доказателства, в полза на ответника следва да се присъдят разноските за двете инстанции в общ размер на 1692, 53 лева, от които: за производството в първата инстанция – 360 лева за юрисконсултско възнаграждение (чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ) и 400 лева – внесено възнаграждение за вещото лице; за настоящото въззивно производство: 72, 53 лева – внесена държавна такса за въззивната жалба; 500 лева - внесено възнаграждение за вещото лице и 360 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 649/14.06.2021 год. по описа на РС-Варна, вкл. и в частта му за разноските и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от КР. СТ. ИВ. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. Панайот Василев № 7 срещу държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, отрицателен установителен иск за собственост за приемане за установено в отношенията между страните, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че държавата не е собственик на недвижим имот, находящ се в гр. Варна, местност „Свети Никола“ № 117, представляващ ПИ с идентификатор 10135.2563.301 по КК на гр. Варна, при граници: поземлени имоти с идентификатори 10135.2563.302; 10135.2563.736; 10135.2563.300 и 10135.2563.237 по КК на гр. Варна;

ОСЪЖДА КР. СТ. ИВ. ЕГН ***** от гр. Варна, ул. Панайот Василев № 7 да заплати на държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1692, 53 лева (хиляда шестстотин деветдесет и два лева и 53 ст.) – разноски за двете инстанции.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК пред Върховния касационен съд на Р България в **едномесечен** срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____